

Елин Пелин

Приказка

В самотна земя, в самотна гора, на самотното дърво, в самотни кло-
ни, самотна птица самотно мълчи.

В таз мрачна гора под мрачно небе таз мрачна птица мрачно пог-
лежда и мрачно мисли.

И черно мълчи таз черна птица с черни кила и черни очи.

Самотен вятър в самотна гора самотно пее в самотни клони самот-
на песен.

Странно се вслушва таз странна птица в странното ехо и странно
писне, и странно млъкне.

Самотна земя! Самотна гора! Самотно дърво! Самотна птица! Са-
мотен вятър! Самотна песен! Самотна тъга!

Коя е тази, каква е тази, отде е тази тъжовна птица с черни крила и
черни очи?

Таз черна птица била е бяла и е живяла на волна воля в щастлива
земя, в щастлива гора.

Любовна радост – тя се зовяла.

Любовна тъга – сега е тя.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5763>]